

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI
MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI
ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
AMPOSDRU

Fondul Social European
POSDRU 2007-2013

Instrumente Structurale
2007-2013

ORGANISMUL INTERMEDIAR
REGIONAL PENTRU POS DRU
REGIUNEA BUCUREȘTI-ILFOV

MEDIAFAX

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial
Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013
Investește în oameni !

Titlul proiectului: Jurnalism cetățenesc - Șansa pentru ocupare - JETOP
Axa prioritară 5. „Promovarea măsurilor active de ocupare”
Domeniul major de intervenție 5.1. „Dezvoltarea și implementarea măsurilor active de ocupare”
Nr. de identificare al contractului: POSDRU/106/5.1/G/75858

**PROIECT DE INCHEIERE A PROGRAMULUI DE FORMARE
PROFESIONALA (INITIERE) IN OCUPATIA DE REPORTER
COD COR 245114**

Reportaj : Lumea uitata de langa Bucuresti

Formator: Gabriela Ralea, Monica Mitarca

Cursant: Dinu Andreea

Grupa 10

Perioada cursului: 14 – 19 noiembrie 2011

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI
MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI
ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
AMPOSDRU

Fondul Social European
POSDRU 2007-2013

Instrumente Structurale
2007-2013

ORGANISMUL INTEREDIAR
REGIONAL PENTRU POS DRU
REGIUNEA BUCUREȘTI-ILFOV

MEDIAFAX

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013
Investește în oameni !

Lumea uitata de langa Bucuresti

Luna lui Cuptor. Prin cele patru geamuri deschise complet ale masinii se vad campuri nefarsite de floarea soarelui. Liniste de amiaza. Doar insectele ascunse in lanuri se aud. Drumul de tara ce serpuieste prin mijlocul campului anesteziat de caldura e neted ca o spinare de camila. Lasam masina si o luam alene pe jos, sub picioare bolovanii uscati de pamanat trosnind cu fiecpe pas. Urcam panta abrupta si in fata ochilor peisajul salbatic se deshide uluitor. In zare, cateva acoperisuri de stuf ne fac semn ca o mica asezare se aterne acolo.

In dreptul unei porti cazute din lemn, o batranica scoate apa de la fantana. Imi da binete cu o voce blanda, vazandu-mi probabil privirea cazandu-mi asupra oricarui lucru vechi din ograda ei. Imi intinde o cana de metal plina ochi si ma pofteste-n batatura ca sa ma minunez in voie..O casa mica de lut, scorojita si cocosata de ani, intr-o curte la fel de mica, dar pitoreasca, animata de gaste, pisici, porci si alte lighioane, care alergau in toate partile. Nu stiam daca ma aflu unde trebuie si nici unde ar putea fi biserica pe care o cautam. Nu putea fi departe, insa prea multe optiuni nu erau, satucul fiind oarecum izolat, departe de orice drum de legatura.

Tanti Atina imi alunga indoielile si imi arata drumul pe langa campul de floarea soarelui ce duce la biserica aflata undeva mult dupa ultima casa din sat. "S-a daramat in '77 la cutremur, n-a mai ramas mai nimic de ea, maica!", imi spune tanti si imi ureaza drum bun. Ne invita sa mai trecem pe la ea, dac-om mai putea vreodata. Citesc in ochii ei bucuria ca ne-am oprit sa-i vorbim – rar gasesti pe drum straini de locurile acestea -, dar si tristetea ascunsa intre doua lacrimi incomplet formate sub pleoape. Tanti ramane sub bolta de vita umbroasa, pe presul ei desirat, sa rupa tecile de fasole.

Merg pe langa garduri de nuiele si vad un batran inalt, slab, ce se confunda cu gardul: "- Sa traiti flacai! Unde v-is caii de potcovit? Sau a mai murit careva de-ati ajuns aici?". Are mainile arse de soare, o basca maro deschis si niste pantaloni de costum cu care sigur s-a perindat candva prin fata primariei, bine asortat cu gumarii plini de pamant, si trage cu pofta dintr-o tigara fara filtru.

Il cheama Nae si spune ca, pentru acest viciu, e nevoit sa strabata kilometri buni pana in Posta, cel mai apropiat sat. Merg cu batranul Tohan – o bicicleta veche, care inca mai are portbagajul original din 70. Asta se intampla vara sau iarna, fie pentru tigari sau paine, fie pentru butelie sau medicamente. A fost potcovarul satului, dar primeste pensie de tractorist si, judecand dupa atitudinea glumeata, ai spune ca-i ajuns cei 450 de lei.

Nu apuc sa plec ca ne trezim cu cosarul Gicu care ne cere o tigara. "- Ai murit, ba? Ce-i cu astia la tine-n poarta?", il intreaba el razand pe Nae. "Hai sa stingem o cinzeaca, ca parc-ar merge la ora asta!"

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI
MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI
ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
AMPOSDRU

Fondul Social European
POSDRU 2007-2013

Instrumente Structurale
2007-2013

ORGANISMUL INTEREDIAR
REGIONAL PENTRU POS DRU
REGIUNEA BUCUREȘTI-ILFOV

MEDIAFAX

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013 Investește în oameni !

Se stiu bine, de 60 de ani. Au fost impreuna la nunti, au fost impreuna si la botezuri, ...Face sobe, dar isi castiga painea din curatatul cosurilor. El inca mai are de lucru.

De jur imprejurul ruinelor bisericii ce se inalta odinioara pe acest deal sunt cateva morminte, cam toate crucile fiind strambate de vanturi. Ultima inmormantare a fost in 2009, in acest cimitir singuratic. Doua cruci de lemn stau aplecate una spre cealalta, de parca s-ar imbratasa. Cei doi morti au fost sot si sotie. Timpul i-a unit parca pe vecie la propriu, apropiindu-le crucile de la capatai.

Constructia - de proportii reduse - sta de secole sus pe un deal, pe o fasie de pamant mai degraba inconjurata de ape decat de sat. Din naosul profund deteriorat de vreme, patrundem in biserica ce nu mai are altar, cu ziduri degradate, sparte, in care se intrevad straturile succesive de picturi murale realizate intr-un stil bizantin usor naiv, spalate de ploii stravechi. Pe alocuri, nuantele sunt vii, in contrast cu acest loc ce aduce cu un batran in neputinta si uitat de lume. Cerul albastru turcoaz se vede pe alocuri prin bolta crapata si a imprumutat culoarea sa zidurilor mucegaite, pe care inca se deslusesc ingeri diafani ori siluete intregi, simple, cu ctitori si sfinti. Pe langa ele, scrijelituri ramase in urma unor vizitatori mai putin educati.

Pe camp trece un joagar (taietor de lemne), inecat in colb, trezind din somn linistea asternuta peste acest loc. Cinci insi cu burta la vedere si gura pana la urechi ne fac cu mana voiosi. Par uimiti ca vad oameni. Noi asemenea, in acest loc pustiu si parca ireal.

In jur, printre flori de camp si bolovani amestecati cu balegar reavan, sunt urme de pantofi cu toc cui. Vad o femeie de vreo treizeci de ani, cocheta, imbracata cu o rochie scurta de vara, cu un aparat foto iment agatat de gat. Telefonul ii suna strident, acoperind concertul greierilor din iarba. Raspunde. Este destul de aproape de mine ca sa aud ca face parte dintr-o echipa de filmare aflata in prospectie, in cautare de biserici parasite. Din atmosfera de inceput de secol XIX ma trezesc aruncata deodata in realitatea concreta, inconjurata de oameni care, ca si mine, traiesc civilizatia moderna.

Imi aduc aminte ca ma aflu la doar 35 kilometri de Bucuresti, in Pitigaia, judetul Calarasi, nu la capatul lumii. Un decor uitat de lume si totusi atat de aproape de claxoanele orasului, un loc in care gasesti mai degraba sangele-voinicului, maci si sunatoare decat electricitate, gaze, telefoane mobile si cablu tv. Aici nu sunt drumuri de acces, oamenii merg pe camp prin soare, ploaie ori zapada, doar cei mai norocosi dintre ei avand bicicleta, caruta ori joagarul de lemne.

Las Pitigaia in urma. Ca si altii...